

Původně se mělo jet na Mokasín, kterej sme měli pořádat my. Tohoto úkolu sme se zhostili laxně (tak jako všeho) a najednou byl mokasín za dveřma a my to stále odkládali.

Nakonec se toho nějak chytla Karča s Buclíkem a něco narychlo vymyslely, ale....no prostě se to nakonec zrušilo. Místo toho sme teda měli vyrazit do Brd pod širák. Vypadalo to, že nás pojede jedenáct, ale Karča, Bucla a Delfi sou bábovky a nejely (asi kvůli počasí). Teda já to taky měla nahnutý, ale nakonec maminka povolila pod podmínkou, že si vezmu stan. Takže bylo rozhodnuto, Lucinka táhla stan. Tak a teď už k pátku. Přilítla sem ze školy, vzala bágel a vydala se nakoupit víkendové studené občedy. Po stresu, kterej sem zažila u vybírání paštik sem se nahnula k pokladnám. Přede mnou bylo asi pět lidí, podle hodinek sem už před pěti minutama měla mít sraz s Báuou, takže není divu, že sem z toho byla trochu vyjetá a zapomněla na účtenku. To sem ale zjistila až na Dědině. S krosnou na zádech, asi čtyřma igelitkama a bagetou v zubech sem doběhla k Báře, naskočily sme do tramvaje, kde se to všechno vysypalo. Začaly sme honit rybičky po vagóně a rvát je do batohů. Na dědině sme vyzvedly Kajdu, Špagetu a Zuzku a vydaly se do Dejvic. Tam čekala Dominika a Ó náš velký šéf. Šlo se do metra, míjela nás Šipka a jelo se na Smíchov. Čekáme na Míšu minutu, dvě minuty, stihnu jít koupit i čaj, čekáme sedm minut ... a Míša nikde. Haló, haló Zizi, kdepak seš? Dááaleko. Smutni tak, jako bychom se loučili se životem, sme nasedli do vláčku a odjízďeli směr Radouš. Ve vlaku sme se dozvěděli díky moderním telekomunikacím, že náš drahý Míša nám zamával z nástupiště. V Radouši sme vystoupili a zámířili si to rovnou do místního hostince, kde sme poobjedvali a někteří si jako zákusek dali zmrzlinu. Odebrali sme se do lesa, cestou potkali nějaký skautíky a našli dobrej plácek na táboření. Šlo se na dřevo a já s Báuou sme šly prozkoumat okolí (fakt sme nešly špehovat klučičí část skautů). Cestou sme potkaly moře s krokodýřema a když sme se vracely, tak sme se lekly, že sme se ztratily, páč tam byl nějakej neznámej pán. Nakonec se z neznámýho pána vyklubal mávající Míša (a nejsme žádný héřečky). Děti si postavily stan, Jéža tropiko a rozdělal se oheň. Opejkaly se buřty, chleby a papaly se řízky (ještě, že ty děti máme). Báua sebou měla fotky z velikonoc a to teda bylo....celou vejpravu si ze mě dělali srandu z mejch krátkejch nohou a dlouhejch rukou. Děti šly spinkat a my ještě povídali. Taky musím prásknout, že mě někdo nemá rád a poslal na mě šílenou rýmu, kterou sem zachraňovala Míšovým sprejem (to je nejdůležitější bod výpravy, takže to tu musí bejt napsaný). Jéža se odebral na kutě, obmotával se nějakou kožešinou, tak sem se zeptala jestli se de oběsit, abychom se vešli taky pod tropiko a ty dvě trubky málem umřeli smíchy. Oběsit se nešel, tak my zbytek si museli ustlat kolem ohně. Spala sem s Báuou na mý alumatce a její karimatce, takže to dopadlo tak, jak mělo. Báua spala na zemi a já na její karimatce. Ráno sme byly já s Báuou vyslány na nákup do vesnice, tak sme šly. Nakoupily sme chleba, rohlíky, Míšovi makový buchty, Ježkovi mlíko a čokoládu a nám samý dobrý věci. Cestou zpátky sme si malinko zašly, páč Báua viděla tři metry velkou srnku a tak sme musely přejít na druhéj konec lesa. Nasnídali sme se a z těch koupenejch rohlíků sme seškrabávali sůl, páč sme jí potřebovali do rejže. Zabalilo se a vydalo na cestu. Asi tak každejch dvě stě metrů se odpočívalo a celou cestu se hrály už známý hry. Čísla, přines bukvici a tak, běh do kopce a podobně. Viklan nám přišel jako dobrý místo na oběd, tak sme udělali další přestávku, kde se konečně uplatnily rybičky a paštiky bez účtenky. Bylo tam spoustu kamenů a již postavenejch staveb, tak další hra bylo postavit co největší stavbu. Samozřejmě sem byla morální vítěz, měla sem svůj výtvar největší, nejširší a samozřejmě nejoriginálnější. Taky to odneslo mí koleno a palec u nohy, ale život je boj. Absolutní vítěz byla Kajda nebo Báua, měly to tak na stejno. Pokračovalo se dál v cestě až sme došli na

místo našeho nového tábořiště. Byla tam taková ohrádka, jakoby podsada od stanu, a ta se stala naším novým domovem. Děti si rozbalily stan vedle a šlo se na dříví. Udělal se oheň, začalo poprchávat, vařilo se rizoto a děti s Báuou hrály hry v našem příbytku. Důležitá poznámka, na naší střechu se kromě Ježkova tropika využilo i moje tropiko od stanu (přece jen sem ho netáhla zbytečně). Napapali sme se, hráli sme hry u ohně a pak chtěly jít děti spát. Já s Míšou sme šli do studánky pro vodu a to zas bylo. Celou cestu dolu sme se hádali jesli pro nás na táboře museli jet až do obory nebo na křižovatku za oborou. To nám vydrželo až ke studánce, kde sme museli napustit lahve. Jednu naplnil náš velký ochránce a ta druhá zbyla na mě. Naklonila sem se tam a jelikož už s Báuou víme jak kluci myslej, tak sem věděla, že mě tam chce hodit. Nemohlo se teda stát nic jinýho, že sem tam spadla ještě dřív než mi tam pomoh. Naštěstí to odnes jenom obličej a moje úžasná čepička ze Sanu Babu. Nechtěla sem mu dát víčko od té jedny flašky, aby nám mohl vodou značit cestičku a jemu se to nelíbilo. Nějak sme se začali prát a mně vypad můj smrkací toaleták a začal se rozmotávat a kutálet dolu ze stráně. Ach jo, šla sem pro něj. Chudák to pěkně schytal, páč bylo hrozně mokro... Pak už sme v poklidu došli nahoru. Dokud nebylo akutní jít se schovat, tak sme diskutovali u ohýnku o různých věcech (zaklínač, pro ty, co nechytaj, tak v úterý po půl desáté večerní na dvojce). Když se déšť naštval, zalezli sme do postýlek v pořadí Míša, Báua, Lišče a Ježek. Na ty krajní pršelo, ale musej bejt džentlmeni. Dlouho předlouho sme mluvili o táboře (o čokoládě se zmiňovat nebudu) a pak byl konec dne. Ráno byla strašná bitka o místo, nejvíc sem to schytala já a pak Báua. Vyvrcholilo to v to, že sem si musela najmout vojáky do bitvy a já svině jim zabrala stan. Bitka skončila Ježkovým povelom „konec, vstáváme“ a bylo. Šel se vařit čaj a snídat a taky nás opustil Míša, kterej jel za babičkou do Příbrami. Zabalili sme si obydli a tak a vydali se na sedmi kilometrovou cestu na vlak. Cestou se nic moc nedělo, až na Špagetiný hlášky, který mimochodem pronášela celej vejkend. Na nádraží se čekalo, tak sme šly s Báuou koupit pití a zmrzliny. Prošly sme celou tu vesnici až na konci byla hospoda, kde měli stejně jenom pití. Vlákama sme se dostali zas na Smíchov a odtamtad metrem a tramvajkou domů.

Lišče